

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudkyň Mgr. Jany Volkové a Mgr. Barbory Berkové ve věci

žalobkyně: **E. N. s. r. o., IČO X**
sídlem Š. 66/9, O.
zastoupená advokátem Mgr. Markem Gocmanem
sídlem 28. října 438/219, Mariánské Hory, Ostrava

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

za účasti: **Mgr. Ing. Pavla Buxbaumová**, insolvenční správce
sídlem Masarykovo náměstí 37, Uničov

**o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 5. 2017, č. j. 22045/17/5000-10610-711361,
ve věci porušení rozpočtové kázně,**

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A. Vymezení věci

1. Ministerstvo průmyslu a obchodu (dále jen „poskytovatel dotace“) poskytlo žalobkyni peněžní prostředky za účelem realizace projektu „Výstavba zařízení na výrobu tepla a elektrické energie z obnovitelných zdrojů – Český Těšín“ v rámci Operačního programu Podnikání a inovace. Na základě Rozhodnutí o poskytnutí dotace ze dne 20. 12. 2010, č. j. 335-10/3.1EED02-269/10/08200 (dále jen Rozhodnutí o poskytnutí dotace“), a Dodatků č. 1 až 8, poskytlo ministerstvo žalobkyni dotaci ve výši 33 000 000 Kč ze strukturálních fondů. Nedílnou součástí rozhodnutí o poskytnutí dotace byly Podmínky poskytnutí dotace, podle jejichž bodu 5, čl. IV, hlavy I, byla žalobkyně povinna písemně předem informovat poskytovatele dotace o změnách svého majetkoprávního či formálně-právního postavení.
2. Žalobkyně dne 23. 11. 2015 podala návrh na zahájení insolvenčního řízení spolu s návrhem na řešení úpadku ve formě konkurzu. Na základě předmětného návrhu bylo dne 24. 11. 2015 zahájeno insolvenční řízení. O této skutečnosti žalobkyně poskytovatele dotace neinformovala.
3. Správci daně dne 26. 2. 2016 obdržel podnět poskytovatele dotace, ve kterém poskytovatel dotace správci daně sdělil, že žalobkyně nedodržela podmínky dotace (hlava I, obecná část, článek IV, bod 5) tím, že jej předem písemně neinformovala o změnách svého majetkoprávního postavení. Proto se poskytovatel dotace obrátil na správce daně, aby zahájil správní řízení a učinil úkony nezbytné k ochraně veřejných finančních prostředků.
4. Správce daně vydal dne 19. 5. 2016 rozhodnutí č. j. 946486/16/3100-31471-801817 (dále jen „platební výměr“) na odvod za porušení rozpočtové kázně, kterým vyměřil žalobkyni odvod do Národního fondu ve výši 1 650 000 Kč.
5. Proti platebnímu výměru brojila žalobkyně odvoláním, které žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 5. 2017, č. j. 22045/17/5000-10610-711361 (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítl a platební výměr potvrdil.

B. Žaloba

6. Žalobkyně v žalobě navrhovala, aby krajský soud zrušil napadené rozhodnutí včetně platebního výměru. Konkrétně namítala:

a) neporušení bodu 5, článku IV, hlavy I podmínek. Dle jejího názoru správní orgány interpretovaly uvedené ustanovení podmínek nepřiměřeně za situace, kdy v podmínkách použité pojmy „majetkoprávní postavení“ a „formálně-právní postavení“ jsou nejasné. Podstata těchto pojmů nebyla v podmínkách definována, poskytovatel dotace uvedl v podmínkách pouze příklady, přičemž ani jeden z těchto případů na situaci žalobkyně nedopadá.

Žalobkyně měla za to, že poskytovatel dotace měl podmínky aktualizovat či vysvětlit v souvislosti s přijetím nové právní úpravy úpadkového práva. Podle žalobkyně v důsledku koncepce veřejnosti a otevřenosti insolvenčního řízení a vzhledem k principu veřejnosti insolvenčního rejstříku se údajné porušení ustanovení podmínek stalo obsoletním a správce daně neměl k tomuto ustanovení podmínek přihlížet. Žalobkyně se domnívala, že měla povinnost informovat poskytovatele dotace pouze o změnách, které nemohl zjistit z veřejných seznamů. Protože je insolvenční rejstřík veřejným seznamem, do kterého se

zapisují relevantní skutečnosti okamžitě poté, co dojdou insolvenčnímu soudu, tuto povinnost neměla. Pokud poskytovatel dotace chtěl, aby jej žalobkyně informovala i o zahájení insolvenčního řízení, měl tuto povinnost explicitně zahrnout do podmínek;

b) nedostatečné odůvodnění výše odvodu. Z podmínek dle žalobkyně plyne, že správce daně mohl stanovit odvod za porušení rozpočtové kázně až do 5 % celkové částky poskytnuté dotace, tedy v rozmezí 0-5 %. Správní orgány v posuzované věci nevysvětlily, proč uložily odvod ve výši právě 5 %, nikoli odvod za porušení rozpočtové kázně nižší. Žalobkyně se neztotožnila s tvrzením správce daně, že bylo při stanovení odvodu třeba vycházet z rozpočtových pravidel ve znění do 20. 12. 2010. Vyměření sankce má dle žalobkyně povahu správního trestání, jedná se o procesní institut, při jehož použití měly správní orgány vycházet jednak ze znění zákona účinného v době spáchání správního deliktu, resp. ze znění účinného v době ukládání sankce, jednak měly rozhodovat podle ustanovení zákona, které bylo pro žalobkyni příznivější.

C. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zmítnutí žaloby. Námitky žalobkyně považoval za nedůvodné a uvedl, že dané otázky již byly předmětem odvolacího řízení a že se k nim tedy již podrobně vyjádřil v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí.
8. Dle žalovaného žalobní námitky směřují primárně vůči poskytovateli dotace, který je stranou veřejnoprávního vztahu s žalobkyní jako příjemcem dotace. Žalovaný nebyl a není stranou tohoto vztahu, neměl ani žádný vliv na formulaci stanovených podmínek dotace. Při stanovení výše odvodu správce daně vycházel ze znění konkrétního rozhodnutí o poskytnutí dotace, které může v souladu s ustanovením § 14 (odst. 6 nebo 7) rozpočtových pravidel stanovit odvod za konkrétní porušení v procentní výši nebo v procentním rozmezí. V případě žalobkyně byl odvod stanoven ve výši až 5 %.
9. Žalovaný uvedl, že na dotaci není právní nárok, jedná se o dobrodiní státu, které je vyváženo ze strany poskytovatele stanovením podmínek příjemci dotace, a že příjemce dotace jejím přijetím akceptuje podmínky poskytovatele (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2009, č. j. 1 Afs 100/2009-63). Ze spisového materiálu nevyplývá, že by se žalobkyně proti znění rozhodnutí či podmínek jakkoli ohrazovala, naopak dotaci přijala.
10. V posuzované věci je významné, že insolvenční návrh podala sama žalobkyně, včetně návrhu na prohlášení konkurzu, nejednalo se tedy o změnu majetkoprávního či formálně-právního stavu bez vědomí žalobkyně, která proto vědomě nesplnila podmínky dotace.
11. Žalovaný sdělil, že v podmínkách je stanoveno, že: *„Příjemce dotace je povinen písemně předem informovat poskytovatele o změnách svého majetkoprávního či formálně-právního postavení, jako je např. zrušení a vstup do likvidace, návrh na konkurz, vyrovnání či jeho prohlášení, že nebylo insolvenčním soudem rozhodnuto o úpadku“*. Z uvedeného jasně vyplývá, jaké změny měly být poskytovateli písemně předem sděleny, bez ohledu na dostupnost uvedených skutečností na internetu. Dle žalovaného „majetkoprávní“ i „formálně-právní“ postavení zmiňované v podmínkách dotace zahrnuje jakoukoli změnu stavu majetku či právní formy či jiných změn u žalobkyně, jednotlivé situace, výslovně zmíněné v podmínkách, měly pouze demonstrativní funkci.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

12. K výši odvodu žalovaný uvedl, že při jejím stanovení musel vyhodnotit závažnost porušení podmínek, což učinil v bodu 23-25 napadeného rozhodnutí. Vzhledem k okolnostem případu, odůvodněným v platebním výměru i v napadeném rozhodnutí, stanovil odvod v maximální 5% výši. Přihlédl přitom k závažnosti důvodů uvedených v insolvenčním návrhu žalobkyně. Žalovaný doplnil, že stanovit procentní rozmezí v podmínkách pro poskytnutí dotace byli poskytovatelé zákonem zmocnění teprve novelou č. 465/2011 Sb. s účinností od 31. 12. 2011.
13. I v případě „formálního“ či „marginálního“ porušení podmínek dotace je toto porušení dle § 3 písm. e) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „rozpočtová pravidla“), neoprávněným použitím prostředku a dle § 44 odst. 1 rozpočtových pravidel také porušením rozpočtové kázně. Jediným případem, kdy by nebylo nutné odvod uložit, by byla situace, kdy by sám poskytovatel za takové pochybení stanovil v rozhodnutí o dotaci odvod ve výši 0 Kč, což se u žalobkyně nestalo. Pokud by poskytovatel nechtěl, aby byl odvod za taková porušení stanoven, neuvedl by procentní rozpětí ani to, že takovou situaci považuje za porušení podmínek dotace.
14. Ohledně tvrzení žalobkyně, že vyměření odvodu má povahu správního trestání a je tedy třeba uložit odvod podle příznivějšího znění zákona, žalovaný již v odůvodnění napadeného rozhodnutí v bodu 16 odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu dne 31. 3. 2015, č. j. 5 As 95/2014-46, dle kterého není porušení rozpočtové kázně správním deliktem a odvod za porušení rozpočtové kázně není správní sankcí. Jedná se totiž o daň (viz § 2 odst. 3 písm. b) daňového řádu). K této otázce odkázal žalovaný na rozsudek Městského soudu v Praze, č. j. 28 Ca 330/2001-36, ze kterého plyne, že neoprávněně použité rozpočtové prostředky spadají pod legislativní zkratku „daň“. V tomto řízení se tedy neuplatní principy správního trestání, a to ani posouzení subjektivní stránky (zavinění), ani moderační právo soudu podle § 78 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

D. Jednání před krajským soudem

15. Zástupce žalobkyně odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 291/2017-33, ze kterého vyplývá, že by se správní orgány a také soudy měly zabývat tím, jestli méně závažné porušení dotačních podmínek lze považovat za porušení rozpočtové kázně. Dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Afs 120/2018, který se zabývá procentním rozpětím odvodů, a vyplývá z něj, že je potřeba zabývat se tím, jaký byl dopad porušení rozpočtové kázně na další subjekty, poskytovatele dotace a příjemce, a zda se jedná o ospravedlnitelné důvody. Podle zástupce žalobkyně měly správní orgány v posuzované věci zvažovat, zda vůbec došlo k porušení rozpočtové kázně. Poskytovatel dotace může informace, které vyžadoval na základě podmínek, získat samostatně a rychleji z veřejných rejstříků. Veřejně přístupné rejstříky spravuje stát, má mít proto softwarové možnosti, aby se o skutečnostech z těchto rejstříků dozvěděl bezprostředně poskytovatel dotace, aby nevznikalo tzv. informační vakuum.
16. Zástupkyně žalovaného uvedla, že dotace byla poskytnuta žalobkyni v roce 2010, žalobkyně přijala a podepsala podmínky a nenamítala jejich nesrozumitelnost.

Nesrozumitelnost podmínek nenamítala ani v odvolání, pouze brojila proti tomu, že správní orgány nezískaly informaci o insolvenčním řízení z veřejně přístupných rejstříků.

17. Zástupce žalobkyně navrhl k důkazu spis insolvenčního soudu sp. zn. KSOS 14 INS 29170/2015, aby byla zřejmá časová souvislost týkající se insolvenčního řízení, zejména skutečnost, že informace požadovaná poskytovatelem dotace byla dříve zveřejněna ve veřejném rejstříku, než měla žalobkyně možnost tuto informaci samostatně sdělit poskytovateli dotace. Dále zástupce žalobkyně žádal, aby krajský soud přečetl čl. VIII bod 1 a 2 podmínek a následně jednotlivá ustanovení uvedená v bodě 1 a 2 tohoto článku, což krajský soud učinil.

E. Posouzení věci krajským soudem

18. Krajský soud ověřil, že žalobu podala osoba k tomu oprávněná, po vyčerpání řádných opravných prostředků a žaloba splňuje všechny formální náležitosti. Žalobkyně podala žalobu ve lhůtě dle § 72 odst. 1 s. ř. s. Je tedy věcně projednatelná.

a) Tvrzení neporušení bodu 5 článku IV hlavy I podmínek

19. Krajský soud zkoumal obsah podmínek pro poskytnutí dotace v rámci prioritní osy 3. Efektivní energie, oblasti podpory 3.1 Úspory energie a obnovitelné zdroje energie, programu EKO-ENERGIE. Zjistil, že podmínky obsahují bod 5 hlavy I. obecná část, článku IV. Změny projektu, podle kterého *„příjemce dotace je povinen písemně předem informovat poskytovatele o změnách svého majetkoprávního a formálně-právního postavení, jako je např. přeměna společnosti dle zvláštního zákona (spojení či rozdělení společnosti, změna právní formy), snížení základního kapitálu, zrušení a vstup do likvidace, návrh na konkurz, vyrovnání či jeho prohlášení, že nebylo insolvenčním soudem rozhodnuto o úpadku, výkonu rozhodnutí apod. Není-li možno podat informaci předem, je příjemce dotace povinen poskytovatele informovat dodatečně bez zbytečného odkladu; nejpozději však do patnácti (15) dnů od doby, kdy nastala rozhodná skutečnost. Tuto povinnost má příjemce dotace do uplynutí doby pro předkládání monitorovacích údajů“*.
20. Krajský soud se zabýval obsahem citované podmínky a zjistil, že se skládá ze dvou částí. V první části se nachází obecné tvrzení, že má žalobkyně povinnost předem informovat poskytovatele o změně majetkového či formálně-právního postavení. Ve své druhé části bod 5, hlava I, článek IV podmínek obsahuje příklady, o jaké změny by se konkrétně mohlo jednat, a je uvozena slovním spojením „jako je např.“ a ukončena slovy „a podobně“. Krajský soud má za to, že podmínka popsala situace, které byla žalobkyně povinna sdělit poskytovateli dotace, srozumitelně. Poskytovatel dotace si byl vědom, že není schopen obsáhnout všechny v úvahu připadající změny týkající majetkového či právního postavení příjemce dotace, proto za použití neurčitého pojmu stanovil povinnost, aby žalobkyně jako příjemce dotace sdělila změnu jakéhokoli majetkového či formálně-právního postavení. Protože jsou popsány pojmy obecné a příjemce dotace by nemusel být schopen je bez dalšího řádně vyložit, popsal poskytovatel dotace v bodu 5, hlavě I, článku IV podmínek konkrétní příklady, které by bylo možné pod shora uvedené pojmy podřadit. Vzhledem k šíře těchto pojmů však výslovně sdělil, že se jedná toliko o příklady těchto situací (použitím např. a podobně). Ze znění této podmínky proto dle krajského soudu jasně vyplývalo, o jaké změny se mělo jednat a kdy a jak má žalobkyně svou

povinnost splnit. Nadto krajský soud doplňuje, že v bodu 5, hlavě I, článku IV podmínek byl výslovně uveden příklad „*návrh na konkurz, vyrovnání či jeho prohlášení*“, což je stejně jako návrh na zahájení insolvenčního řízení spolu s návrhem na řešení úpadku ve formě konkurzu, o němž se jedná v nyní projednávané věci, návrhem na zahájení řízení řešící úpadek subjektu, a to formou konkurzu. Z důvodu účinnosti nového insolvenčního zákona došlo ke změně označení řízení jako takového. Žalobkyně si tak musela být vědoma, že se na uvedený návrh povinnost dle bodu 5, hlavě I, článku IV podmínek vztahuje.

21. Krajský soud tak má – v souladu se správními orgány – za to, že podání návrhu na zahájení insolvenčního řízení s návrhem na řešení úpadku ve formě konkurzu je právě takovou skutečností, kterou citovaná podmínka předvíдалa. Bod 5, hlava I, článek IV podmínek byl koncipován dostatečně konkrétně, ale přesto umožňoval, aby do něj byly zahrnuty instituty, u nichž došlo ke změně např. z důvodu novelizace právní úpravy, přijetím nového institutu apod.
22. Krajský soud se v souladu se shora uvedenými závěry taktéž neztotožnil s tvrzením žalobkyně, že poskytovatel dotace měl reagovat na změny v úpadkovém právu a promítnout je do podmínek. Tento požadavek by poskytovatele dotace neúměrným způsobem zatěžoval, jelikož by musel neustále kontrolovat i drobné změny v právní úpravě a ty vždy zahrnout do podmínek všech příjemců dotací, což nelze reálně po poskytovateli dotace požadovat. Poskytovatel dotace, vědom si této skutečnosti, proto zvolil citovanou formulaci bodu 5, hlavy I, článku IV podmínek, který obsahoval jak obecné vymezení, tak konkrétní příklady.
23. Krajský soud zdůrazňuje, že žalobkyně dobrovolně přistoupila na podmínky poskytovatele dotace, proto měla povinnost se jimi řídit, což v posuzované věci neučinila. Otázkami týkajícími dotace se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 10. 2009, č. j. 1 Afs 100/2009-63, na který odkazoval žalovaný. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku vyslovil, že „*podle § 14 odst. 1 zákona o rozpočtových pravidlech na dotaci nebo na návratnou finanční výpomoc není právní nárok, pokud zvláštní právní předpis nestanoví jinak. Poskytování finančních prostředků v tomto ohledu je tedy jakýmsi dobrodiním státu, na který není obecně právní nárok, rozhodování o něm nepodléhá správnímu řádu ani soudnímu přezkumu a děje se na základě rozhodnutí poskytovatele dotace či návratné finanční výpomoci, které má zvláštní náležitosti, pouze částečně shodné s formálními náležitostmi obecného správního rozhodnutí, a je vydáváno poskytovatelem dotace v reakci na žádost jejího potencionálního příjemce.*“
24. Podstatné je, že poskytování dotací ze státního rozpočtu je ovládáno vrchnostenským postavením poskytovatele dotace. Z tohoto jeho postavení, na rozdíl od postavení účastníka soukromoprávních vztahů tedy plyne, že může autoritativně rozhodovat o podmínkách poskytnutí dotace, které jsou předmětem jednání mezi ním a příjemcem dotace pouze v té míře, jak stanoví zákon, či v limitech, jež stanoví sám poskytovatel dotace. Záleží pak na příjemci dotace, zda tyto podmínky akceptuje. Samotným smyslem aktu přijetí dotace totiž je, že příjemce přijímá určité dobrodiní ze strany státu a jakousi protiváhou tohoto dobrodiní není (na rozdíl od soukromoprávních vztahů) jeho protiplnění ve prospěch poskytovatele dotace, ale právě akceptace podmínek, za nichž je dotace přijímána. Ke stejnému závěru pak dospěl i Nejvyšší

správní soud v rozsudku ze dne 21. 7. 2005, č. j. 2 Afs 58/2005 – 90 (www.nssoud.cz)“. S uvedenými závěry se krajský soud ztotožňuje a neshledal důvod pro to, aby se od nich odchýlil. V posuzované věci byly podmínky nedílnou součástí rozhodnutí o poskytnutí dotace a bylo svobodnou vůlí žalobkyně, zda na dané podmínky přistoupí či nikoli. Pokud tak žalobkyně učinila, nemůže až *ex post* polemizovat s jejich obsahem.

25. Krajský soud se dále zabýval tím, zda měl poskytovatel dotace sám nové skutečnosti zjišťovat z veřejných rejstříků.
26. V posuzované věci dne 23. 11. 2015 podala žalobkyně jako insolvenční navrhovatel (dlužník) návrh na zahájení insolvenčního řízení spolu s návrhem na řešení úpadku ve formě konkursu. Krajský soud v Ostravě vyhláškou ze dne 24. 11. 2015 oznámil, že bylo zahájeno ve věci žalobkyně insolvenční řízení. Z předložených podkladů je tato časová souvztažnost zřejmá a krajskému soudu je z úřední činnosti známo, že se insolvenční návrhy bezprostředně po doručení krajskému soudu zveřejňují v insolvenčním rejstříku. Z uvedených důvodů krajský soud neprovedl k důkazu spis KSOS 14 INS 29170/2015 k prokázání časové souvislosti.
27. Mezi stranami není sporu o tom, že skutečnosti týkající se insolvenčního řízení jsou zveřejňovány v insolvenčním rejstříku, ke kterému správní orgány měly přístup. To však nemění nic na tom, že se žalobkyně za účelem získání dotace zavázala o změnách svého majetkoprávního a formálně-právního postavení poskytovatele dotace informovat. Za této situace nemohla žalobkyně předpokládat, že bude poskytovatel dotace informace o jednotlivých příjemcích dotace průběžně kontrolovat na veřejně přístupných rejstřících. Nezávisle na technických možnostech poskytovatel dotace vědomě zahrnul bod 5, hlava I, článek IV do podmínek, aby byl o všech změnách příjemcem dotace informovaný, aniž by je musel samostatně zjišťovat či vyhledávat. Na tomto postupu neshledává krajský soud nic nezákonného, naopak jej shledává logickým. Krajský soud v této souvislosti uzavírá, že samostatné zjišťování potřebných informací by kladlo na poskytovatele dotace neúměrné nároky a s ohledem na znění bodu 5, hlavy I, článku IV podmínek (na které žalobkyně dobrovolně přistoupila a souhlasila s nimi), nemohla toto jednání u poskytovatele dotace očekávat.
28. Krajský soud se dále zabýval argumentací žalobkyně usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2018, č. j. 1 Afs 291/2017-33. V tomto rozhodnutí rozšířený senát vyslovil, že „každé porušení dotačních podmínek, které nejsou v rozhodnutí o poskytnutí dotace vymezeny jako méně závažné, zakládá porušení rozpočtové kázně [§ 3 písm. e) ve spojení s § 44 odst. 1 písm. b) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech (rozpočtová pravidla), ve znění do 29. 12. 2011]“. Žalobkyně ve svých úvahách však interpretovala pouze uvedenou právní větu, aniž by se zabývala obsahem rozhodnutí rozšířeného senátu. Kvůli tomu, že uvedená právní věta byla nejasná a bylo ji možné vykládat více způsoby, ji Nejvyšší správní soud upřesnil a bude ve sbírkovém plénu projednána ve znění: „Každé porušení dotačních podmínek, které není v rozhodnutí o poskytnutí dotace vymezeno jako to, jehož nedodržení není neoprávněným použitím podle § 3 písm. e) [§ 14 odst. 3 písm. k)], zakládá porušení rozpočtové kázně [§ 3 písm. e) ve spojení s § 44 odst. 1 písm. b) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, ve znění do 29. 12. 2011]“. Uvedené upřesnění již plně odpovídá obsahu rozhodnutí rozšířeného senátu. Poskytovatel

dotace tedy může výslovně stanovit, že některé z porušení podmínek nebude považovat za porušení rozpočtové kázně, pouhé označení porušení podmínek jako marginální však samo o sobě neznámá, že by nemělo vést k odvodu za porušení rozpočtové kázně, jak vyvodila žalobkyně.

29. Krajský soud proto podrobně zkoumal obsah podmínek, zejména zda poskytovatel dotace vymezil konkrétní porušení podmínek, které nezakládají porušení rozpočtové kázně, a dospěl k závěru, že podmínky takové ustanovení neobsahují. Podle bodu 2 hlavy I. obecná část, článku VIII. Odvod za porušení rozpočtové kázně *„porušení rozpočtové kázně spočívající v méně závažném nesplnění čl. II. odst. 2 písm. b), odst. 5 a čl. IV odst. 5 podmínek bude postiženo odvodem ve výši až do 5% z celkové částky dotace uvedené v rozhodnutí za každý jednotlivý případ“*. Poskytovatel dotace tak vymezil, které nesplnění podmínek považuje za méně závažné porušení rozpočtové kázně a bude s ním spojen nižší odvod (zde až 5 % celkové částky dotace). Naopak v bodě 1 hlavy I. obecná část, článku VIII. Odvod za porušení rozpočtové kázně popsal porušení rozpočtové kázně, která budou postižena odvodem ve výši celkové částky dosud vyplacené dotace za každý jednotlivý případ. Poskytovatel dotace tak v podmínkách různá porušení rozpočtové kázně od sebe odlišil, ale nevymezil žádné porušení podmínek, které by nezakládalo porušení rozpočtové kázně. Správní orgány vzhledem k této skutečnosti nemohly dojít k závěru, že nesplnění bodu 5, hlavy I, článku IV nepovažují za porušení rozpočtové kázně.
30. Ze shora uvedených důvodů dospěl krajský soud k závěru, že námitka a) není důvodná.
ad b) Nedostatečné odůvodnění výše odvodu
31. Krajský soud se dále zabýval tím, jakým způsobem správce daně stanovil výši odvodu. Podle bodu 2, hlavy I. obecná část, článku VIII. Odvod za porušení rozpočtové kázně *„porušení rozpočtové kázně spočívající v méně závažném nesplnění čl. II. odst. 2 písm. b), odst. 5 a čl. IV odst. 5 podmínek bude postiženo odvodem ve výši až do 5% z celkové částky dotace uvedené v rozhodnutí za každý jednotlivý případ“*.
32. V platebním výměru se správce daně zabýval výší odvodu na straně 4. Uvedl, z jaké právní úpravy vycházel, jakou výši odvodu mohl stanovit. Dále sdělil, že přihlédl k závažnosti důvodů uvedených v insolvenčním návrhu na zahájení insolvenčního řízení s návrhem na prohlášení konkurzu. Tyto důvody následně ocitoval. Uzavřel, že vzhledem k uvedeným důvodům neměl jinou možnost než stanovit sankci ve výši 5 % celkové částky dotace. Krajský soud má za to, že odůvodnění je sice stručné, ale přezkoumatelné, vyplývají z něj úvahy, kterými se správce daně při stanovení výše odvodu řídit. Taktéž je z odůvodnění možné seznat, proč správce daně nestanovil odvod v částce nižší než 5 %. Správce daně tak jednal v souladu se závěry uvedenými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2018, č. j. 4 Afs 120/2018-41, na který žalobkyně odkazovala, podle kterého se má závažnost porušení rozpočtové kázně zohlednit při stanovení výše odvodu.
33. Správce daně na závěr odůvodnění vyslovil, že *„pro doplnění uvádíme, že stanovit procentní rozmezí mohlo MPO až účinností zákona č. 456/2011 Sb., kterým se změnila rozpočtová pravidla, tedy od 30. 12. 2011“*. Vzhledem k tomu, že správce daně tuto skutečnost uvedl pouze pro doplnění a i přes něj o výši odvodu uvažil, se krajský soud námitkami týkajícími se právní úpravy před 20. 12. 2010 nezabýval.

34. Pro doplnění krajský soud uvádí, že se neztotožnil s argumentací žalobkyně, že odvod jako vyměřená sankce má povahu správního trestání. Jak již konstantně vyslovují soudy ve správním soudnictví (např. Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 24. 10. 2017, č. j. 10 Af 2/2015-61, rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 11. 2018, č. j. 65 Af 2/2017-43, apod.) „*odvod za porušení rozpočtové kázně nemá povahu sankce za správní delikt (§ 44 a § 44a zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech)*“. Krajský soud se s citovaným právním názorem ztotožňuje a uzavírá, že tvrzení žalobkyně o odvodu jako správním trestání není případné.
35. Ze shora uvedených skutečností dospěl krajský soud k závěru, že námitka b) není důvodná.

F. Závěr a náhrada nákladů řízení

36. Jelikož neshledal krajský soud žalobní body důvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
37. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšný žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 26. března 2019

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu